

Dona i cadira (III)

CARME ROMIA

Fa temps que no la veia
vora el mas, prop del camí.
És una dolça imatge
que sempre porto amb mi.
Que n'és de rebonica
amb el pinzell a la mà.
El sol daura els rínxols
el vent els fa revolar.
Les mans com papallones
dansen combinant colors.
Les formes ja s'apropen
i els papers van perfilant.
Els seus ulls busquen la llum
i els tanca quan la té.
S'asseu a la cadira
i el vent li dona l'alè.
Per molts anys que jo visqui
mai la podré oblidar.
És pintada en un record
que el temps no podrà esborrar.

ROMIA, Carme (2017): *Blaus de llunyania*. Valls: Quòrum Llibres.
Col·lecció: Poesia, núm. 3.